

sattes ett mindre antal officerare och underofficerare. Vargering uppsattes sålunda vid alla dragon- och infanteriregementen utom Österbottens regemente till hälften af den ordinarie styrkan — vid Kajana bataljon ersattes den af 355 man s. k. landtvärn — och uppgick till en styrka af 4,050 man.* Vargeringen skilde sig från den ordinarie truppen nästan endast däri, att den saknade uniform, och att manskapet icke alltid var försedt med torp, och tjänade till att med nära hälften öka densamma. Förhållandena voro oförändrade 1808.

Alla i Finland förlagda stridskrafter och därvarande fästningar stodo under befäl af en »general en chef», som hade ett särskildt finskt kommissariat till sitt biträde.

Det förefaller egendomligt, att i en tid, då krigslystnaden bemäktigade sig herraväldet än under ett partis, än under en konungs ledning, då exerciskonsten var uppdrifven till sin högsta spets och officerare från alla länder sändes till Preussen för att lära känna konung Fredriks nyaste exercisturer, att under denna tid den militära utbildningen och vården af den krigiska andan nästan helt och hållet lågo nere i vårt land. Denna omständighet kan, hvad utbildningen beträffar, visserligen förklaras genom den ständiga penningbristen och genom det indelta manskapets långa tjänstetid, hvarigenom man hoppades, att det utan olägenhet skulle kunna taga igen det förlorade. Men i alla fall är det uppenbart, att trupper, som årligen öfvades under några dagars kompanimöten och 15, vid kavalleriet högst 19 dagars regementsmöten — efter 1767 — hvilka senare mycket ofta, stundom flera år i rad, inställdes eller ersattes af korta kompanimöten, vid kavalleriet till fots, att dylika trupper, när de till på köpet voro illa utrustade och väpnade med nästan obrukbara vapen, icke stodo på någon synnerligen hög utbildningsgrad. Då härtill kom, att inga fordringar ställdes på befordran till officer, och att de korta befälsmöten, som anordnades från senare delen af sjuttonhundratalet, icke mäktade ersätta det felande, så må man icke undra på, att militär anda saknades, och att frihetstidens riksdagsvanor till någon del öfverflyttades till officerskretsarna. En ljuspunkt i denna mörka tafla erbjuder visserligen Savolaksbrigaden, hvilken under Göran Magnus Sprengtportens insiktsfulla ledning efter 1775 framstår såsom en mönstertrupp med hänsyn till organisation, utrustning, utbildning och anda, men dess inflytande sträckte sig icke utanför den från det öfriga svenska väldet så långt aflägsna gränsprovinsen.

Finland hade under Karl XII:s tid fått värja sig med egna krafter, men det var allt för tydligt att, sedan dess förmur ramlat och ryssarna fått i sina händer infartsporten vid Viborg, Finlands krafter, äfven om de förstärktes från svenska moderlandet, icke skulle förslå att afvärja ett anfall. Man var därför redan få år efter nystadska freden betänkt på att med befästningskonstens tillhjälp stärka sin ställ-

* Af denna styrka voro dock 476 nummer vid ingången af 1808 vakanta för trosskusk-passevolansens räkning.